

מ"ת 58916/03/15 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד א מ

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 58916-03-15 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' מ (עציר)

בפני כב' השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
מבקשת פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד
משיב א מ (עציר)

החלטה

1. לפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים הפליליים.

הבקשה הוגשה במקביל להגשת כתב אישום המייחס למשיב עבירות של "תקיפה בנסיבות מחמירות" ו"תקיפת קטין או חסר ישע", לפי סעיפים 379 + 382 (ב) (1) ו- (2) ו- סעיף 368 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. עפ"י הנתען בכתב האישום, הנאשם נשוי לס.מ. (להלן: "המתלוננת") משנת 2009 ולהם שלושה ילדים : ט. ילידת שנת 2009, א. יליד שנת 2011 ו- ח. ילידת שנת 2013.

במספר רב של מועדים, ובין היתר מספר חודשים לאחר שהמתלוננת עלתה לישראל בשנת 2009, ... בשנת 2013, במחצית השנייה של 2014 ובמרץ 2015, נהג המשיב לתקוף את המתלוננת בכך שהיכה אותה בראשה, בכל גופה, משך בשיער ראשה, חנק אותה, הפיל אותה על הרצפה, בעט בה וצבט אותה.

הוא גם איים עליה כי אם תדווח על מעשיו, יחזיר אותה לארץ מולדתה ולא תראה את ילדיהם יותר.

במועדים שונים, בהיות המשיב והמתלוננת בבית מגוריהם, תקף המשיב את ילדיו ט. ו-א. בכך שהיה מושך בשיער ראשם וסוטר על אזנם והיה קורא ל- ט. בשמות גנאי.

המשיב תקף את ט. במספר הזדמנויות בחוזקה בראשה ובכל חלקי גופה והיה סוגר אותה בחדר השירותים בבית כשהוא חשוך. הוא גם היכה, במספר הזדמנויות את א. בראשו, בפניו וברגליו וצבט אותו ברגליו, והיכה את ח. בגב ובישבן.

בתחילת שנת 2014, תקף המשיב את ח. בבית בהיותה כבת חמישה חודשים בכך שהיכה אותה בפניה וגרם לה להמטומות ונפיחות בפניה.

בתאריך 12.3.15, במהלך שעות הבוקר, בהיות המשיב והמתלוננת בבית, תקף המשיב את ט. ואת א. בכך שהיכה אותם בפניהם וגרם לסימן אדום על לחיו של א.

בתאריך 13.3.15, בשעות הבוקר, בהיותם בבית תקף המשיב את א. בכך שהיכה אותו בפניו ומשך בחוזקה בידו, תוך שאמר לו "קום כבר יא הומו". המתלוננת הכתה את המשיב באמצעות מסרק בכתפו, על מנת שיעזוב את א. ובתגובה לכך המשיב דחף אותה.

3. בדיון שהתקיים בבקשה טענה ב"כ המבקשת כי כתב האישום מייחס למשיב עבירות שביצע לכאורה, כלפי אשתו וילדיו לאורך תקופה של מספר שנים וכי בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובין היתר הודעות מפורטות של המתלוננת, חקירות ילדים של שניים מהילדים, דו"ח עו"ס מהמקלט לנשים מוכות בו שוהים המתלוננת והילדים, מזכרים עם אישה שהמתלוננת סיפרה לה על האלימות מצד המשיב ודו"ח משטרה ביחס לאירוע האחרון בכתב האישום.

המבקשת טענה לקיומו של יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן -אם ישוחרר- את שלום המתלוננת והילדים וישבש הליכי משפט וישפיע על עדים ולקיומו של חשש להימלטות מהדין.

4. מנגד, טען הסניגור לחולשה בראיות ולקיומן של ראיות ברמה נמוכה בלבד. מכל מקום, כך נטען, וגם אם ביהמ"ש יקבע קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, הרי שלאור העובדה כי למשיב אין כל עבר פלילי ואין לו אובססיה כלשהי כלפי המתלוננת ולאור העובדה כי מאז הגשת התלונה נמצאת המתלוננת עם ילדיה, במקלט לנשים מוכות, עתר לשחררו לחלופת מעצר.

החלופה שהוצעה הינה מעצר בית בבית הוריו של המשיב בקרית ים, תחת פיקוחם של שני ההורים.

ראיות לכאורה

5. לאחר שעיינתי בחומר הראיות בתיק, שוכנעתי כי זה מקים תשתית ראייתית לכאורית לכך שהמשיב ביצע את העבירות שיוחסו לו.

מבלי להיכנס לפירוט של תוכן הודעותיה השונות של המתלוננת, אומר כי היא מסרה במספר הזדמנויות גרסה עמוד 2

מפורטת, ומפורטת למדי, ביחס למעשי האלימות השונים נשוא כתב האישום, כשהיא למעשה קושרת מעשים אלה לאירועים שונים אותם היא מפרטת בעדותה.

כך למשל היא סיפרה על מקרה שהיה לפני כשנה, אז היתה חולה וביקשה מהמשיב לקום בלילה בגלל שהבת **ח**. (בת חמישה חודשים אז) בכתה והמשיב נתן לילדה עם היד מכות בפנים, ועל מקרה אחר בו היכה אותה המשיב, עת היתה בהריון, לאחר ויכוח עמו לגבי חוב שלו לאחותו.

היא גם מסרה שהמשיב היכה אותה לאחר שהתלוננה שאימו מתקשרת אליו בתדירות מאוד גבוהה.

6. המתלוננת מסרה בעדותה הסבר הגיוני לכך שלא התלוננה נגד המשיב בעבר, חרף טענתה לאלימות ממושכת, וסיפרה כי הוא איים כי יחזירה לארץ מולדתה (אזרביג'אן) ולא יאפשר לה לפגוש את ילדיה בעתיד. הסברים אלה ניתן להבין על רקע העובדה כי אין למתלוננת קרובי משפחה בארץ וכי התחתנה עם המשיב בגיל מאוד צעיר בסמוך למועד עלייתה לארץ כאשר עד לאחרונה היתה ללא אזרחות ישראלית.

7. הילדים ט. ו. - א. נחקרו ע"י חוקרת ילדים ובאופן כללי ניתן לומר כי יש בדבריהם כדי לחזק, במידת מה, את טענות המתלוננת לאלימות. כך למשל הילדה ט., למרות שבחלקים מעדותה היא מוסרת פרטים דמיוניים ולא מציאותיים, היא ידעה לספר שאביה (המשיב) נותן לה מכות כשהיא משתוללת, נותן לה כאפה חזקה ולוקח אותה לבד לשירותים החשוכים, שם היא בוכה ומתגעגעת לאמא.

הילדה ט. סיפרה בחקירתה כי פעם אחת הוא נתן לה סטירה באוזן ופעם משך בשערה וכי הוא נתן מכות לאמא (המתלוננת) ולאחיה **א**.

הילדה סיפרה גם על הפעם האחרונה בה המשיב נתן לה ולאחיה כאפה חזקה והם בכו, ומסבירה זאת בכך שהתנהגה לא יפה.

גם הילד **א**. מספר בחקירתו, וביותר מהזדמנות אחת, כי המשיב "נתן מכות עם גוף גדול" ונתן מכה לאמו, המתלוננת.

8. מלבד הודעותיה של המתלוננת וחקירות הילדים קיימים סממנים נוספים בתיק לאלימות הנטענת, ובין היתר המזכר בו מתואר מצבה הנפשי של המתלוננת ע"י העו"ס הכונית ביום הגשת התלונה והמזכר המתאר את מצבה במקלט לנשים מוכות.

9. הסיגור, בטיעוניו, הצביע על מספר סתירות בגרסת המתלוננת והעלה מספר תהיות בעניין, ואולם כידוע ביהמ"ש הדן במעצרו של נאשם אינו מכריע בשאלות מהימנות או משקל (בש"פ 6346/12 **עומר אטיאס נ' מדינת ישראל**) ודי בשלב זה בגרסתה המפורטת של המתלוננת ובחקירת הילדים, כדי לקבוע כי קיימות ראיות

לכאורה שיש בהן פוטנציאל הרשעה.

ויש לזכור כי "הכלל הוא כי בשלב שבו נבחנת אפשרות מעצרו של נאשם עד תום ההליכים, אין בית המשפט נדרש לבסס את הכרעתו בהתאם לרף הראייתי שיידרש במשפט עצמו, קרי הוכחה מעבר לספק סביר. תחת זאת, די בשלב זה כי יוצגו על-ידי התביעה ראיות שיש בהן פוטנציאל סביר להביא להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי, לאחר שהראיות ה"אילמות" יעברו את כור ההיתוך של ההליך המשפטי, ובכלל זה חקירות נגדיות וטיעונים מפורטים לגופו של עניין, ו"יספרו" את האמת המשפטית (ראו למשל בש"פ 6503/09 אבו קמיר נ' מדינת ישראל, סעיף 5 ([פורסם בנבו], 30.8.09); בש"פ 2934/10 קוראען נ' מדינת ישראל, סעיף 7 ([פורסם בנבו], 26.4.10)). בש"פ 3161/10 מהרבנד נ' מדינת ישראל (2.5.10), (פסקה 14).

לאור האמור, אני קובעת כי בידי המבקשת ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עילה מעצר וחלופה

10. משקבעתי קיומה של תשתית ראייתית, לא יכול להיות חולק בדבר קיומה של עילת מעצר; העבירות נשוא כתב האישום הן עבירות אלימות שביצע לכאורה המשיב כלפי בני משפחתו, מה שמקום חזקת מסוכנות בהתאם לסעיף 21 (א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו- 1996. בנוסף קיימת עילה מכוח סעי' 21 (א)(1)(א) בשל קיומו של חשש כי המשיב ישפיע על המתלוננת לחזור בה מעדותה.

מידת מסוכנותו של המשיב תיבחן לאור נסיבותיו האישיות ונסיבות המקרה. כך נפסק לא אחת: "בדיקת המסוכנות מחייבת בחינתם של שני היבטים: האחד ענינו במעשה. במסגרת זו על ביהמ"ש לשקול האם המעשה כשלעצמו בנסיבותיו מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, האם המעשה מגלה אופי רע ואלים או מעיד על מועדות. ההיבט השני מתמקד בעושה, עברו ואופיו. כאן אנו שואלים לנוכח אופיו, אישיותו או תכונותיו של העושה נשקפת ממנו סכנה לציבור או ליחידיו" (בש"פ 6700/04 מדינת ישראל נ' תבאת גרה (טרם פורסם, 19.7.04)).

11. המשיב, בחור צעיר בן 34 שנה, עלה לארץ בשנת 1991 ואין לו כל עבר פלילי, עובדה אשר בהחלט נזקפת לזכותו. מנגד, עפ"י גרסתה של המתלוננת מדובר במעשי אלימות אשר נמשכו מספר שנים, במהלכן אף חששה מלהתלונן במשטרה.

12. במכלול הנסיבות, אני סבורה כי ניתן לשקול שחרורו של המשיב לחלופת מעצר עם פיקוח אנושי ראוי, ואולם כדי להפחית את המסוכנות עד לרמה הנדרשת אני סבורה כי על חלופה זו להיות מרוחקת ממקום מגוריה של המתלוננת.

האלימות המתמשכת לה טוענת המתלוננת, החשש שלה לאורך שנים להתלונן במשטרה והאיומים אשר לטענתה העלה המשיב לפניה למקרה ותלונן, יכולים בהחלט ללמד על המסוכנות הנשקפת מהמשיב, בייחוד לאחר שהמתלוננת 'שברה' את הכלים והעזה להתלונן במשטרה. מכאן, ועל אף שנכונה אני לשקול שחרורו של המשיב לחלופה, אני סבורה כי קיים קושי לשחררו לחלופה המוצעת בשל קרבתה למקום מגוריה של המתלוננת (שניהם בקרית ים), כאשר אין בשהות המתלוננת היום במקלט לנשים מוכות כדי לשנות ממצאות זו, שכן שהותה שם היא זמנית וברי כי זו תיאלץ לצאת משם ולו כדי לדאוג למסגרות מתאימות לילדים הקטינים.

קושי זו נותר בעינו גם לאחר ששמעתי את המפקחים המוצעים (הורי המשיב) והתרשמתי מהם. מדובר בשני מפקחים אשר מוכנים להירתם למשימת הפיקוח ומוכנים, ללא ספק לתרום הכל לצורך שחרורו של המשיב, ואולם מאחר והתרשמתי כי מתקשים הם להאמין כי בנם, המשיב, מסוגל לבצע מעשי אלימות כלפי אשתו וילדיו (מה שמשליך על **מידת** הפיקוח שתהיה בפועל) ובשים לב לקרבת החלופה המוצעת למקום מגוריה של המתלוננת, אני סבורה כי ראוי שגורם מקצועי יבחן לעומק את רמת מסוכנותו של המשיב - גם לאחר שיבוא בדברים עם המתלוננת - ואת המפקחים המוצעים ויכולתם להפנים את המשימה המוטלת על שכמם. **מכאן, אני מפנה את ענייני של המשיב לשירות המבחן.** (לחשיבותו של תסקיר מעצר בתיקי אלמ"ב, ראו בש"פ 8788/06 ג'מיל ג'ובראן נ. מדינת ישראל ו- בש"פ 7626/06 פלוני נ. מדינת ישראל).

13. לאור האמור, אני דוחה לדיון נוסף ליום 27.4.15, שעה 8:45 לצורך קבלת תסקיר מעצר.

שירות המבחן יכין תסקיר מעצר עד מועד הדיון.

המשיב יובא לדיון באמצעות שב"ס.

מזכירות ביהמ"ש תמציא עותק מהחלטה זו לשירות המבחן עוד היום.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ה, 05 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.